

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע נופות**

393

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם"

הנותן מקבל והמקבל נותן

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

להיפך, שהמקבל הוא הנותן והנותן הוא המקבל. האדם מפחד לותר על כבודו ולהפקירו במקום שנוגע לחילול ה', משום שצריך הוא לותר על דבר מה. **ודעת התורה להפך; 'כל הבורח מן הגדולה, גדולה מחזרת אחריו'** ('עירובין' יג). כשיברח יקבל. **וכן בעניין; "שומר מצוה לא ידע דבר רע"** ('קהלת' ח ה). על פי שכל התורה, אם ישמור התורה, מלבד שלא יפסיד, עוד ירויח. ושכל הדמיוני של האדם, מפחד תמיד פן יפסיד.

וכן בענין הבטחון; נדמה לו שמוסר עצמו אל גזרת השם, אמנם האמת היא, שהוא מקבל את הכל. **כמו"ש; "פרוץ הנֶבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּה'"** ('ירמיה' יז ז). ברוך במצבו הגשמי ומלבד זה הוא אדם כזה אשר רק **"ה' מבטחו"** ('ירמיה' יז). ומעלת נפשו גדולה עד לאין ערך מאשר מובטח לו מצבו החומרי, כמו שמעלת הגבורה של הגבור גדולה מהריוח שישגיג בעד זה. **ולכן אמרו חז"ל; 'יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעוה"ז מכל חיי העוה"ב'** ('אבות' ד יז) משום שהעוה"ב הוא תשלומים. ותשובה ומע"ט הם המעלה בעצם.

וכן אצל משה רבנו ע"ה; שתבע שקשה לו לנהל בעצמו את העם ובקש עוזרים. הוא סבר שבלתי העוזרים יפסיד את כחו יותר מדאי. ובהיות העוזרים לא יפסיד כלום. **וא"ל הקב"ה: "נְאֻצְלָתִי מִן הַרְרִים אֲשֶׁר עָלֶיךָ המשך בעמ' 2 <<<**

'אני ארבה ולא אסור' ('סנהדרין' כא). ולו הלך בתמימות אחר הצווי, לא היה בא לידי כך.

עוד רואים אנו; שדוקא על המדות שפרסומם גדול כל כך; שאפילו הפחות שבפחותים כשיחרף את חברו לא יגנהו אלא במה שמגנתו התורה, כמו; גנב, גזלן, רודף אחר הכבוד. וכשהוא משבח, לא ישבחוהו אלא במה שמשבחחו התורה, כמו; עניו, מטיב, מאמין, ירא אלקים. **ודוקא על מדות אלו אמרו חז"ל; 'רוב בגזל ומיעוט בעריות. והכל בלשון הרע'** ('ב"ב' קסה). הרי לך שדוקא, ביותר מושכל ונמסר לשיקול הדעת קרובה הטעות ומצוי המכשול.

וכשנעמיק בדבר נמצא, שמשום כך כרוכים הטעות והמכשול רק בדברים המסורים לשיקול הדעת, משום שדעת האדם מצומצמת היא. וכשהוא לוקח את הדבר תחת שיקול דעתו, יולד מזה החסרון והשבוש. לו היתה דעת האדם צלולה בלי שום נגיעה עצמית כלל, היה המשקל שלו מדויק ואפשר לסמוך עליו. אבל הלא דעת האדם מטושטשת ומעורבת עם רצונותיו. ולכן אנו מוצאים ששכל האדם נפרד משכל התורה, מקצה אל הקצה.

האדם חושש למסור את עצמו אל התורה שתנחהו בכל אשר ילך, משום שרואה שהוא רק נותן ונותן, מוותר על ממונו וגופו וכלום אינו מקבל מן התורה. אבל התורה גלתה לנו שהדבר

כשנשקיף על דרכי האדם ותהלוכותיו ונבקש איפה מקום הטעות שלו; הן בעניני התורה והן בעניני העולם? ואיפה מקום האבדון שלו; הן ברוחניות והן בגשמיות? נראה כי בענינים שאין לשכל שום מבוא בהם ולא נמסרו לשיקול הדעת שלכאורה רק שמה ישל האדם, הדבר להיפך, דוקא בענינים אלו נקל לאדם לעמוד בנסיון. **וכל הטעות והמכשול הוא רק בענינים המסורים לשיקול דעתו של אדם; 'צדקים ילכו בם ופושעים יפְּשְׁלוּ בָם'** ('הושע' יד י). בעניני התורה אנו רואים כי האדם ישל רק במשפטים ולא בחוקים. ואם כי לפעמים ישל בחוקים, הוא רק במשפטים של החוקים, כי אין חוק בלא משפט.

למשל; בענין פרה אדומה לא ישל האדם בחוק שלה שלא יעשה פרה אדומה כלל, אלא במשפטים שלה; עלית העול ושתי שערות. וכן באתרוג; הרפיון הוא רק במשפטים; יבש וכדומה. וכן בתפלין; בענין הריבוע, משום שיש לו נגיעת ממון להקל בדבר. וכן אם נראה מי שירד ממדרגתו; הוא רק משום שטעה במשפטים.

וכבר אמרו חז"ל על שלמה המע"ה החכם מכל אדם; שטעה בטעמי המצוות. **ולו, לא גלתה התורה טעם של; "ולא ירבה לו נשים"** ('דברים' יז יז) לא היה לו מקום לטעות. אבל כיון שתלתה התורה הטעם ב"לא יסור לִבּוֹ" ('דברים' יז), טעה ואמר:

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

נְשַׁמְתִי עֲלֵיהֶם (במדבר' יא יז) ולא ישאר אצלו כל הרוח כמו שהיה מקודם. **והגם שאמרו חז"ל**; שבאותה שעה היה כנר שמדליקים ממנו הרבה נרות ואינו חסר כלום. אבל הלא גם בנר יש אכחושי מצוה.

וכן בענין הצדקה; 'עשר בשביל שתעשר' (תענית' ט). הנותן לוקח והלוקח נותן. ושכל האדם הפוך הוא, רואה את הנתינה ואינו רואה כי הנתינה היא הקבלה. ומפני מה כך? כי מעולם לא נסה לחיות על פי בחירת התורה מבלי שום חפץ לדעת מראש, מה יהיה באחרית הדבר וללכת בתמימות אחרי רצון ה' בלי שום התחכמות מצדו. **ונמשל הוא**; לפחמי שתלה כל אושרו בזה שלא בחר להיות צורף זהב, כי הלא כמה שנים שהוא פחמי ולא נתנו לו לעשות אף טבעת אחת. כל אחד יכיר ששוטה הוא. כי היא הנותנת, משום שפחמי הוא לא באו אליו לתקן טבעות. ולו ניסה להיות צורף זהב, כי אז ראה כי חיי הצורף מאושרים הם מחייו.

וכן האדם; שמעולם לא יצא משיקול דעתו הכרוך אחר טבעו ומדותיו, להשליך יהבו על התורה כמו שהקדימו ישראל נעשה לנשמע. ולבטל שיקול דעתו מפני שיקול דעת תורה. ולהשתמש במשקלו רק בקיום התורה, איך ומה ומתי לעשות ומשום זה הוא רואה רק סתירות. **ולו מסר עצמו לגמרי כי אז היה נוכח כי; 'דַרְכֵי הַיְיָ דַרְכֵי נֵעִם'** (משלי' ג יז) וכי אין התורה לוקחת כלום ואדרבה היא נותנת לו חיים. וכיון שלא ניסה למסור עצמו אל התורה מכל וכל, יש לו שכל אחר. ונדמה לו שהוא רק נותן ואינו מקבל. ושכל זה, אשר יסודו טבעו ומידותיו הרוצים רק לקבל ולא לתת, איננו מכיר את התורה. ויוצא מזה כי הוא נכשל בכל המשפטים, יען כי הוא בא לשפוט אותם על פי שיקול דעתו ומבקש הוא רק להקל מעליו עול התורה, משום שהשקפתו על התורה היא כמו על גזלן, הבא לגזול ממנו.

נמצא שאין לאדם לבנות על שיקול דעתו כלום ואין מקום לשאלה; היוכל האדם לעמוד על מדרגה כ"כ גבוהה? משום שהשאלה נובעת מחסרון הכרתו בעצם התורה, שאין היא דורשת מאתו שיקריב את עצמו לקרבן לפני ה', אלא אדרבה היא דורשת שלא יוציא את עצמו מן העולם וכל התורה היא לטובתו. ואם לא ימסור את עצמו לתורה בלבד וישאר על שיקול דעתו, יאבד סוף סוף את עצמו ואת תורתו ויכשל במשפטים וגם החוקים יבטלו.

אולם כיון שהנתינה היא קבלה והקבלה היא נתינה נמצא שאם יתן על מנת לקבל לא יקבל כלום, משום שאינו נותן כלום. ומכיון שאינו נותן לא יקבל ואף אם יתן

שלא על מנת לקבל, הלא כיון שידוע הוא ברור שנתינה זו קבלה היא, ידיעה זו עצמה תהפוך את הנתינה לקבלה ותבטל לגמרי מציאות הנתינה. שנתינה שלא על מנת לקבל אחרי שידוע הוא שיקבל, שזה לנתינה על מנת לקבל. ונותן על מנת לקבל שזה לאינו נותן כלל. וכשאינו נותן הלא נעדרת המסירות לתורה.

אמנם כבר כתב הגר"א ז"ל; שאהבה ויראה פנימית בידי שמים (משלי' יט). ועל האדם למסור עצמו לתורה בלי שום התחכמות עד מקום שיכולתו מגעת. ועל השאר שאינו ביכולתו יעזור לו ה' אחרי שיעשה כל שביכולתו. כי הרוצה להיות שומר מצוה ולברוח מן הכבוד ולשוב אל ה', יש לו סייעתא דשמיא ונתינתו נתינה וקבלתו קבלה, כיון שהוא עשה הכל מצדו. ולשכוח את הידיעות המזיקות לו בכל הענינים אין בידו. אולם האדם שאינו מוסר עצמו להיות שומר מצוה, אין נתינתו נתינה וקבלתו אינה קבלה.

וזהו שכתוב; 'וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְנִשְׁכַּנְתִּי בְּתוֹכָם'. ופירשו חז"ל; 'בתוך כל אחד ואחד'. שאם יברא לו האדם לב מסור להשיג כל מה שצוה לו ה', אז על המקצת שאינו יכול להשיג; **'וְנִשְׁכַּנְתִּי בְּתוֹכָם'** יקבל עזר ה'. **וזהו שכתבה התורה; 'וַיִּקְחֻהוּ לִי תְרוּמָה'** (שמות' כה ב) ולא; ויתנו. משום שהנתינה היא הלקיחה. אולם אימתי הנתינה היא לקיחה, רק כשיתקיים; **'מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבַּנּוּ לְבָוֵי'**. כשינדב לבו וכל כחותיו לקיים כל מה שצוה לו ה' רק אז הנתינה היא נתינה. ולכן אם רוצים אנו באמת להגיע למדרגה גבוהה. ואם באמת יקרים בעינינו חיי התורה והשלמות, אין לנו לפחד כלל וכלל שמא לא יעלה הדבר בידנו ולא נשיג שום דבר. אנו צריכים רק להשתדל שלא יחסר שום דבר מצדנו ונתינתנו תהיה בנדיבת הלב ומסירתנו מסירות שלמה ואז נקבל עזר השם בכל מעשינו ונתינתנו תהיה נתינה ולקיחתנו לקיחה. ויתקיים בנו הכתוב; **'וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְנִשְׁכַּנְתִּי בְּתוֹכָם'**. (מדרגת האדם)

'וְנִצַּפְתָּ אֹתוֹ זֶהב טְהוֹר מִבֵּית וּמִחוּץ תִּצְפְּנוּ וְעָשִׂיתָ עָלָיו זֶר זָהָב סָבִיב' (שמות' כה יא)

איתא במדרש; 'מפני מה בכל הכלים האלה כתיב; 'וְעָשִׂיתָ'. ובארון כתיב; 'וְעָשׂוּ אֲרוֹן'? (שמות' כה י) **'א"ר יהודה ב"ר שלום; "א"ל הקב"ה: 'יבואו הכל ויעסקו בארון כדי שיזכו כולם לתורה'.** אמר רשב"י: **'ג' כתרים הן; כתר מלכות וכתר כהונה וכתר תורה. כתר מלכות; זה השלחן, דכתיב בו:**

'זר זָהָב סָבִיב' (שמות' כה כד). **כתר כהונה; זה המזבחה, דכתיב בו: 'זר זָהָב סָבִיב'. וכתר תורה; זה הארון, דכתיב בו: 'זר זָהָב'. ומפני מה בכלן כתיב; 'וְעָשִׂיתָ לוֹ' ובארון כתיב; 'וְעָשִׂיתָ עָלָיו'?** ללמדך; **שכתר תורה מעולה יותר מכולן. זכה אדם לתורה כאילו זכה לכולן'** (שמו"ר' לד ג).

וצריכים ביאור דברי המדרש; 'יבואו הכל ויעסקו בארון כדי שיזכו כולם לתורה'. ואפשר לומר הכונה על דרך זה, שלזכות לתורה א"א רק ע"י כולם ביחד, כל אחד עם סגולותיו וכשרונו יכולים לעלות לרום מעלות התורה וביחידות לא זוכה לתורה אף אחד.

הסבר הדבר ע"פ מה שאומרים חז"ל; 'הרבה למדתי מרבתי ומחברי יותר מרבתי. ומתלמידי יותר מכולן' (תענית' ז). **לפי זה יוצא; שבכדי להיות ת"ח צריך; רבי, חברים ותלמידים.** וכל אחד לומד מהשני באופן אחר ורק באופן כזה יכולים לזכות לתורה. כל אחד הוא בורג במכונה שיוצרת תורה ואם אדם זוכה לעשות לעצמו רב, אבל לא קיים; **'יקנה לך חבר'** ('אבות' א ו) לא יכול לבוא למדרגת ת"ח אמיתי ואם לומד ומשתלם רק לעצמו עם רב ועם חבר, אבל אין לו תלמידים חסר לו; **'מתלמידי יותר מכולן'.** והעצה היא; **'יבואו הכל.. כדי שיזכו לתורה'.** לכך נאמר; **'וְעָשׂוּ'** לשון רבים אצל הארון שזוכה לכתר תורה כדברי רשב"י הנ"ל.

עוד נאמר; 'וְנִצַּפְתָּ אֹתוֹ זֶהב טְהוֹר מִבֵּית וּמִחוּץ תִּצְפְּנוּ'. פני רש"י; 'שלשה ארונות עשה בצלאל; ב' של זהב וא' של עץ. ד' כתלים ושולים לכל אחד זהב ושל זהב בתוך של עץ וחסה שפתו העליונה בזהב, נמצא מצופה מבית ומבחוץ' ('יומא' עב). **עוד שם בגמ'; 'מבית ומחוץ תצפנו'. אמר רבא: **'כל ת"ח שאין תוכו כבור, אינו ת"ח'.** אמר אבבי ואיתימא רבה בר עולא: **'נקרא נתעב. שנאמר; 'אף פי נתעב ונאָלַח איש שְׂתָה כַּמִּים עֲנָלָה'** (איוב' טו). אמר ר' שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן: **'מאי דכתיב; 'לְמָה זֶה מִחִיר בְּיַד כְּסִיל לְקָנוֹת תְּקֵמָה וְלָב אֲזַן'?** (משלי' יז טז) **אוי להם לשונאיהן של ת"ח שעוסקין בתורה ואין בהם יראת שמים'.****

הנה מבואר בגמרא שענין; 'מבית ומחוץ תצפנו' שנאמר בארון, מראה על תוכו כברו שצריך ת"ח להיות וזה מובן. אבל מה שאמר אבבי: **'נקרא נתעב' מה הראיה מהפסוק? הלא בפסוק נאמר רק שנתעב; **'איש שְׂתָה כַּמִּים עֲנָלָה'.** אבל לאין תוכו כברו איך הדמיון? והנה רש"י**

גנזי המלך דברים הטעונים גיזה גנזי המלך דברים הטעונים גיזה

ז"ל פירש; 'איש שותה תורה כמים ויש בו עולה'. וצ"ע להבין דבריו הקדושים. שמעתי ממורר הצ' רנ"ז זצ"ל שאמר כך; הנה לאכול מפחד האדם קצת ומברר מה טוב לאכול, אולי לא טרי אולי שמן יותר מדי, אולי חמוץ ויקלקל את הקיבה. אבל לשתות מים, אדם לא מפחד. ואפילו אם אינו צמא לא יועיל, אבל גם לא יזיק מי ששותה מים. וזה מתאונן הפסוק; 'איש שותה כמים עולה'. בלי להרגיש שעושה חטא ופשע. ובליעה

אחרי בליעה כמים, ככה בקל עושה עולה אחרי עולה בלי שום פחד, הוא איש נתעב ונאלח. ועל דרך זאת אמר אבני; "כל ת"ח שאין תוכו כבור, נקרא נתעב". כיון שהוא ת"ח רק בחיצוניותו, אבל בפנימיותו הוא לא בסדר והוא דומה לבולע מים שאין לו שום פחד ולא מרגיש חשש קלקול קיבה, כן לא איכפת לת"ח כזה לעשות מה שלא בסדר, אם רק בחוץ לא רואים, כי בפנימיותו לא

אכפת לו אם הוא לא מתנהג טוב ו"שתה כמים עולה". ויתכן עוד יותר; כי הת"ח שמוצא היתר על מעשיו הרעים הפנימיים עליו נאמר: "נתעב". ואחרי כן, מוסיף; 'ר' שמואל בר נחמני א"ר יונתן; "מאי דכתיב; "למה זה מחיר פנד פסיל לקנות חקמה וקב און?" (משלי יז טז) אוי להם לשונאיהן של ת"ח שעוסקין בתורה ואין בהם יראת שמים". ולפי זה יש המשך לדברי חז"ל אחד לשני. (זכרון מאיר) ■

חיזוי

מעין נבואה על המצב היום במלחמה נגד אירן

בספר 'כלי פז' לבעל ה'כלי יקר' שהיה ראש הרבנים בארץ ישראל לפני כארבע מאות שנה, מובא ביאור

הפסוק: 'פי זבח לה' בקצרה וטבח גדול בקצת אדם. ונקדו קאמים עם ופרים עם אפירים... פי יום נקם לה' שנת שלומים לריב ציון... ונקדו קאמים עם... (ישעיה' לד ו-ח). 'להגיד, שהרבה מלכים משאר האומות יתחברו עם אדם

לעזרם... מדינה יש רחוק מבבל שמה בצרה. והיא בין גבול אשור ופרס ובין גבול ארץ אדם, הורמוז. והיא היום תחת ממשלת הישמעאלים. וברוך היודע אמתתם של דברים; אולי יהיה דרך שם המלחמה באחרית הימים'. עכ"ל. ■

תחפושת

'משנכנס אדר מרבין בשמחה'

(תענית' כט). מדייקים חכמי העבודה שמכאן משמע שכל השנה צריך להיות שמח, אלא שבפורים צריך להרבות בשמחה. וכן; 'משנכנס אב ממצטין בשמחה' (שם). גם באב צריכים להיות שמחים אלא צריך למעט בשמחה. ואכן רואים שיש שלשה מאפיינים בהתנהגות האדם שכשהוא רוצה להגיע לתחושה של שמחה הוא משתמש בהם; 'צחוק' תחפושת' ו'שכרות'. יש כמה מצבים שגורמים לנו לצחוק; א. כשדבר בעל ערך נהפך באופן פתאומי לאי ערך. כגון; מנהל בנק הולך ברחוב כשהוא לבוש חליפה מאד יוקרתית כשעל פניו נסוכה ארשת של חשיבות ולפתע הוא מחליק על בננה הזרוקה ברחוב ומשתטח ארצה. הרי שהתגובה הספונטנית של הסביבה היא; העלאת חיוך על השפתיים. ומדוע אכן כך התגובה? והרי היה צריך להצטער! ב. חז"ל מלמדים אותנו כי; 'ליצנות אחת דוחה מאה תוכחות'. והיינו; שאם לדוגמא רב מסוים ידרוש דרשה נפלאה להלייב את הצבור להתחזק ביראת שמים. ובסוף דבריו יאמר מישהו דברי הבאי וליצנות שישמע מהם בקורת על דברי הרב או על הדתים וכל הקהל יצחק לשמע ליצנותו. הרי שבאותו רגע פגה כל השפעה לדרשה

בלב השומעים. והיינו; שחז"ל מלמדים אותנו שה'צחוק' זהו פטיש שבידו להרוס כל ערך. ואפשר להשתמש במכשיר זה גם לטובה. ג. צחוק שנובע ממבוכה. לדוגמא; ממתנים בחדר המתנה לראיון ונמצאים במתח מסוים. הרבה פעמים אדם במצב כזה באופן אינסטנקטיבי מחייך לעצמו וזה נובע מאותה סיבה שצחוק בכחו לפורר מצב נתון. ד. צחוק שנובע מריקנות. רואים הרבה פעמים שאדם רדוד מאד באישיותו ונמצא בחוסר מעש וסובל משעמום וחוסר ביטוי הולם. כשהפוטנציאל גלום בו לא בא אף פעם לידי ביטוי מינימלי ע"י הצחוק של הלעג, הוא בז ומפרק כל אישיות ערכית. ה. צחוק של קדושה. שזה נובע מתחושת חיבור למשהו אמיתי נשגב וקדוש ע"י שאדם עושה מעשה רוחני מסוים באיכות מיוחדת. כגון; תפילה מעומק הלב, או עשיית חסד אמיתי ואז הנפש שמחה. ו. צחוק שנובע מחיקוי. כששומעים מישהו שמחה בהצלחה את קולו, או התנהגות של אדם אחר הסביבה מגיבה בחיוך. יש באדם עוד ביטוי לרצונו להרגיש שמחה והוא; התחפושת. יש באדם עוד ביטוי כשרצונו לחוש תחושה של רוממות והוא; שתיית משקה חריף הגורם לאדם להתבסס ואז חש האדם פתוח יותר, שמח יותר, אמיתי יותר. שלשת מציאויות אלה; ה'צחוק'.

ה'תחפושת'. וה'שכרות'. נובעות מאותו מקור; האדם נברא באופן שהוא מוגבל ביכולתו והוא לא יכול לעשות כל מה שרוצה. ומאידך; נשמתו היא חלק אלוך ממעל וע"כ הנשמה שואפת לפרוץ גבולות ולהיות בלתי מוגבלת כמו בוראה, היא רוצה לחבוק שמים וארץ. לכן שלשת הנהגות אלו יוצרות אצל האדם תחושה, שניתן כביכול לפרוץ את הגבול הטבעי ולשנותו. הדברים שגורמים לצחוק; הם אותם דברים החורגים מהמהלך הרגיל של העולם והרגשת השמחה הנולדת מאותם דברים באה מחמת האשליה שהם יוצרים שכאילו ניתן לצאת מגבולות ומגבלות העוה"ז וליצור עולם שמתאים לרצונו של האדם. וכן השכרות; נותנת לאדם פורקן לצאת כביכול מהעולם שבו הוא נמצא ולעצב עולם חדש פרי דמיונו של האדם. וכן פעולת התחפושת פועלת באותו אופן; היא כביכול הופכת דבר אחד לדבר אחר כענין הצחוק המפקיע ומשחרר מהמציאות הקיימת. ואכן צריך לדעת; שאם אדם רוצה באמת להכנס למימד שבו הטבע לא יהיה לו מחסום, זה אך ורק ע"י שקידה בתורה ובמצוותיה. שאז האדם מקבל כחות על טבעיים ומושגח בהשגחה פרטית ע"י הבורא שיכול למלא כל משאלותיו ואף נגד הטבע. ('ברכת שמעון') ■

פרשת 'תרומה'

"וְשָׁם יִנּוּחוּ יְגִיעֵי כַח"

ההסבר לעשירים בעולם הבא

"וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה" (שמות' כה ב)

'לי לשמי' (רש"י)

עיקרה של השתתפות בחתונה אינה כדי לשמח חתן וכלה. האכילה והשתיה הן טפלות לשמחה. אעפ"כ יש אנשים ששוכחים לשם מה באו אל החתונה והם עוסקים רק במאכל ובמשחה. אנשים אלו עוזבים את העיקר ועוסקים בטפל בלבד. מסביר ר' משה חיים אפרים מסידליקוב נכד הבעש"ט; חז"ל אמרו; **'עלמא דאזלינן מיניה, כהלולא דמיא'** (העוה"ז שיוצאים ממנו דומה לבית חתונות) (עירובין נד). יש אנשים היודעים ומכירים שעיקר כונת בריאת העולם היא שמחת החתן והכלה. היינו; ליחד קוב"ה ושכינתיה. ולעומתם מצויים אחרים השוכחים זאת וכל ימיהם הם מתמסרים לאכילה ושתייה שהן החלק הטפל בלבד. ע"כ אמר הכתוב: **"וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה"**. היינו; שיקחו את כל ה"לי" **'לשמי'** לתרומה. שיפרישו את הכל למען קוב"ה ושכינתיה ולא יערבבו את הטפל בעיקר.

כסף אמיתי

רבי שמואל הנגיד, חי לפני כאלף שנים והיה מגדולי ישראל גאון ומשורר נשגב שר האוצר בספרד ופרנס ופטרון לאחיו. קנאו בו השרים קנאה גדולה והלשינו עליו למלך ששלח יד באוצר המלוכה ועשה על ידו עושר רב בבתים ושדות כרמים ואחוזות. המלך סרב להטות אוזן לדיבה. אך הם אמרו: "אדרבה, יבקש המלך פירוט אוצרותיו ויראה האם הגיע אליהם ביושר אם לאו". הורה המלך להביא את רשימת נכסיו. בקש רבי שמואל שהות לערוך את הרשימה וכעבור מספר ימים הביא למלך את הסיכום כמה מאות אלפי זהובים. קרא המלך: "עתה ידעתי כי צדקו השרים. הרי יודע אני כי שווי אחוזותיך גבוה בהרבה". ענהו רבי שמואל: "יסלח לי מלכי. יש ברשותי הון רב יותר, אבל אין הוא שלי משום שהמלך יכול להחרימו בכל רגע. הוא עלול להיאבד ממני חלילה ואני עלול להלקח ממנו עם פטירתי. אבל המלך בקש את רשימת נכסי. ונכסי האמיתיים הם הכספים שנתתי לצדקה לחסד ולהחזקת תורה. נכסים אלו נרשמו לזכותי בעולם הנצח ואיש לא יוכל

רש"י; **'בהקשת קורנס'** ללמדנו; שלימוד התורה בא בעמל ויגיעה כמי שנוטל עשת זהב ומכה הכאה אחר הכאה עד שהוא מעצב את הכלי לאטו ברוב עמל. והיינו; כמו שאמרו בגמרא; **'שלוש מתנות טובות נתן הקדוש ברוך הוא לישראל וכולן לא נתן אלא על ידי יסורין. אלו הן; תורה..'** (ברכות ה). ואמנם יש הרבה לומדי תורה המצויים בשלבי הלימוד הראשונים שלימודם קשה עליהם. וטרם טעמו נועם צוף מתיקות התורה אך ידעו שזו הדרך לקנייתה. לאחר מכן היא מאירת עינים ואין נועם כלימודה. וכלשון ה'אור החיים' הקדוש; **'שאם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה, היו משתגעים ומתלהטים אחריה ולא יחשב בעיניהם מלוא עולם כסף וזהב למאומה, כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם'** (דברים' כו). אך כל זה נכון בהמשך הדרך. כי בתחילה; **"עֲרַף פְּמִטָּר לְקַחֲתִי"** (דברים' לב ב) כירידת הגשם שהוא בועף ורק אח"כ; **"תִּגַּל פְּטַל אֲמַתִּי"** כירידת הטל הנינוחה. אבל גם שלב ראשוני זה אפשר לחסוך שכן רש"י ממשיך ואומר; **"מְקַשָּׁה תִיעֲשֶׂה הַמְנוּכָה"** מאליה. לפי שהיה משה מתקשה בה. אמר לו הקב"ה: **"השלך את הככר לאור והיא נעשית מאליה"**. כלומר; שתי דרכים יש בלמוד התורה; א. **'בהקשת קורנס'** ביסורים וקשיים עד שהתלמיד צריך להכריח את עצמו לשבת ליד הגמרא. ב. **'השלך.. לאור'** כשהלומד יתעורר בחשק רב ובהתלהבות ואז יפתחו לפניו שערי אורה והמנורה תיעשה מאליה. (הר' שלום מאיר וולך שליט"א)

ההסבר לעשירים בעולם הבא

היה עשיר גדול מאמריקה שהיה מתומכי ישיבת 'פורת יוסף' ושמו היה יצחק שלום ע"ה. יום אחד הגיע מאמריקה אל הישיבה ונכנס לבית המדרש באמצע הסדר והתישב ליד הבחורים. הבחורים לא הכירו את האיש ולפיכך המשיכו בלמודם מבלי להתיחס אליו. ניסה העשיר להבין את דבריהם אך ללא הצלחה. בצר לו פנה העשיר לראש הישיבה, הרה"ג רבי עזרא עטיה זצ"ל והתלונן על כך שאינו מבין מאומה מהלמוד. וא"כ אין שום תועלת במה שתורם לישיבה.

להפקיעם ממני. זוהי אפוא רשימת הכספים שהוצאתי לצרכי מצוות וחסד. ואם המלך ירצה לדעת כמה נכסים מצויים עוד תחת ידי אערוך גם רשימה כזו". וזהו שנאמר: **"וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה"**. ולא נאמר; ויתנו לי. כי הכסף שנתונים לצרכי מצוה הוא היחיד שהאדם לוקח עמו לעולם הנצחי. (הר' שלום מאיר וולך שליט"א)

"וְעָשׂוּ אֲרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים... וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר מִבֵּית יַמְחוּץ תִּצְפְּנוּ וְעָשִׂיתָ עֲלָיו זָר זָהָב סָבִיב" (שמות' כה י-יא)

'אמר ר' יוחנן: "שלושה זרים הן; של מזבח ושל ארון ושל שלחן. של מזבח; זכה אהרן ונשלו (כתר כהונה). של שלחן; זכה דוד ונשלו (כתר מלכות). של ארון; עדין מונח הוא, כל הרוצה ליקח יבוא ויקח. שמא תאמר פחות הוא? (כתר תורה) ת"ל; "בִּי מְלָכִים יִמְלְכוּ" (משלי' ח טו) (יומא' עב). ופירש רש"י; **'גדול הממליך מן המלך. והתורה אמרה מקרא זה! וכלשון חז"ל; 'ממזר ת"ה, קודם לכהן גדול עם הארץ' (הוריות' יג). 'עצני שטים'. אומר רבנו בחיי: 'הם רמז לגוף האדם. הגוף קיים, א"א להתעלם ממנו, אבל צריך שיהא מכוסה מבית ומחוץ בזהב כפי שהיה בארון'. 'כל ת"ה שאין תוכו כבדו אינו ת"ה' (יומא' עב). על אף שבין ה'תוכו' הלב והשכל שבפנימיותו - ל'ברו' המעשים ההשקפות והמדות מצוי הגוף על כל דרישותיו, יש לת"ה לעשות את תוכו כבדו שהפנימיות שבו תהיה מתאימה למעשיו ושמעשיו יתאימו לפנימיותו ועל הגוף שבאמצע לא לשים דגש. לדאוג שיהא סגור. שלא ישפיע לא על הפנימיות ולא על המעשים, אלא ישמש להם ככלי לבד. (מצור דבש')**

"מְקַשָּׁה תִיעֲשֶׂה הַמְנוּכָה" (שמות' כה לא)

בספרו 'חדרי בטן' כותב מרן החיד"א זצ"ל; שהמנורה רומזת ללימוד התורה. כי; 'תורה אור' (משלי' ו כג) ולימוד התורה הוא המנורה, הכלי לאותו האור. וכתוב; 'מְקַשָּׁה תִיעֲשֶׂה הַמְנוּכָה' ופירש

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

אמר לו הרב: "כעת, בעוה"ו אין מנוחה ופנאי ללומדי התורה כדי להסביר לך את הדברים. אך לעתיד לבוא, בעוה"ב תהיה מנוחת הדעת. וְנִשְׁמַע יְנוּחוֹ יִגְעִיעַ כַּח" (א'יוב' ג'ז). ושם יסבירו לך כל דבר עד שתבינהו על בוריו. ('דברי מרדכי')

"ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד" ('שמות' כה ל)

הגמרא אומרת על לחם הפנים; 'שמגביהין אותו (את השלחן הטהור) לעולי רגלים ומראין בו לחם הפנים. ואומרים להם: "ראו הבתכם לפני המקום"' ('מנחות' צו). 'רבי יהושע בן לוי אומר: "נס גדול נעשה בלחם הפנים סולקו כסדרו"' ('חגיגה' כו). בזמן שהוציאו את הלחם, היה חם כבשעה שהכניסוהו. כאשר ישראל היו בעזרה ולחם הפנים היה חם בקשו להציג בפני ישראל את חומו. לכן הגביהו אותו ואז ראו כל הנוכחים את האדים שעולים ממנו וידעו שהלחם חם. דבר זה בא לרמוז לנו; שעבודת ה' צריכה להיות בהתלהבות ובחום הלב. זוהי חבתם של ישראל העובדים את הש"ת בחום

ובהתלהבות תמיד. ('דברי מרדכי')

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" ('שמות' כה ח)

לאחר שקדשנו ה' במצוותיו יש בידינו להוכיח כי אהובה עלינו השראת שכנתו יתברך וחפצים אנו לעשות רצונו בכל עת ורגע. דבר זה מתבטא באותן החומרות שעם ישראל וחכמיו הוסיפו על מצוות התורה; הידורים במצוות 'עשה' שנצטוינו. או סייגים וגבולות נוספות באזהרות ה'לא תעשה' בבחינת תוספת מחול על הקדש. וכך אנו מקדשים את עצמנו לעשות רצון אלקינו. חכמינו מספרים שכאשר תקן שלמה המלך ע"ה את דיני 'עירובין' ו'נטיילת ידים' יצאה בת קול ואמרה: "פני אים תכם לךף ישמח לפי גם אני" ('משלי' כג טו) ('שבת' יד). שהרי באמצעות החומרות האלו שיש בהם בחינה של; 'תוספת מחול על הקדש' ניכר כי המצוות העיקריות שציוה עליהם השי"ת מתקיימות ע"י ישראל באהבה וברצון ולא ביראה ובכפייה. וְעִשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ" כאשר בני" יקדשו עצמם במצוות שהם 'תוספת מחול על הקדש'. היינו;

שהם בעצמם מחדשים את הקדש הזה ולא שהוא מקודש על פי ציווי התורה. ע"י כך יזכו מדה כנגד מדה ל"ושכנתי בתוכם". כשם שהם עשו מרצונם את החול לקדש, כך גם אני אעשה את החול שלהם לקדש. ואקדש אותם בהשראת שכינתי עליהם. ('בניהו' עה"ת)

"ועשו לי מקדש" ('שמות' כה ח)

פירש הגאון ר' דוד נחמיאש זצ"ל בספרו 'מתנה דן'; שהקב"ה מצהיר שהוא מוכן ומזומן להשרות שכנתו בינינו ולשכון בתוכנו ממש, בקרב ולב כל יהודי ויהודי והשראת השכינה פירושה; ברכה ומאור פנים, שלווה ואושר, חיים ובריאות וכל טוב ברוחניות ובגשמיות. אך זאת בתנאי קודם למעשה; "ועשו לי מקדש". אם האדם ינהג בקדושה, כלומר; ישמור על גדרי הצניעות וטהרת המשפחה. שהרי נאמר: "ולא יקצה כף עקנות דבר נשב מצחקיך" ('דברים' כג טו). אין השכינה שורה במקום פריצות וטומאה. וְעִשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ ושכנתי בתוכם". נמלא את חלקנו בשמירת גדרי הקדושה והקב"ה יבוא אלינו ויברכנו. ■

מעלת המחזיר בתשובה

זרעו דור ישרים יבכה. הון נעשר קביתו וצנכתו עמדת לעד. זנח פחשף אור לישורים... ('תהלים' קיב)... וכרוזא נפיק וקארי ואמר: "עלאין ותתאין אסהידו סהדוא (והכרוז יוצא וקורא ואומר: "עליונים ותחתונים העידו עדות). מאן איהו דעביד נפשאן זוכי לחייביא (מיהו שעושה נפשות ומזכה את הרשעים [דהיינו; המחזיר בתשובה]) ההוא דעטרא דמלכותא על רישיה (ההוא שעטרת המלכות על ראשו) ההוא דאתחזי לאעלא השתא קמי מלכא ומטרוניתא (אותו שראוי לעלות [להיכנס] עתה לפני המלך והמלכה). דהא מלכא ומטרוניתא שאלי עליה... (שהרי המלך והמלכה [דהיינו; הקב"ה והשכינה] שואלים עליו). ואנא אסהדנא עלי שמיא וארעא; (ואני 'ר' שמעון בר יוחאי] מעיד עלי שמים וארץ) דבההיא שעתא מסרין ליה ההוא דיוקנא (שבאותה שעה מוסרים לממונה את אותו דיוקן) ... ומסרין בידיה שבעין מפתחן, דכל גנזיא דמאריה בהו (ומוסרים בידו שבעים מפתחות שכל גנזי המלך בהם) כדין מלכא בריך לההוא דיוקנא, בכל ברכאן דבריד לאברהם כד עבד נפשאן

דחייביא (ואז הקב"ה מברך לדיוקן ההוא בכל הברכות שברך לאברהם אבינו בשעה שעשה [גייר] את נפשות החוטאים) "נאעשף לגוי גדול ונאבכך נאבגדלה שמך נהנה פרכה: נאבכך מברכך ומשללך אאר ונבכך כד פל משפחת האצמיה" ('בראשית' יב). וקודשא בריך הוא רמיז לארבע משריין עלאין, (והקב"ה רומז לארבע מחנות עליונים) ונטלין לההוא דיוקנא, ואזלין עמיה (ולוקחים לדיוקן ההוא והולכים עמו) ואיהו עאל לשבעין עלמיין גניזין דלא זוכי בהו בר נש אחרא (והוא עולה לשבעים עולמות גנוזים שלא זוכה בהם שום אדם אחר) בר אינון גניזין לאינון דעבדי נפשיהון דחייביא (לבד מאלו הגנוזים לאלה שעושים את נפשות החוטאים [דהיינו; למחזירים בתשובה]) ואלמלי הוו ידעי בני נשא כמה תועלתא זוכו זכאן בגינייהו כד זכו להון (ואילו היו יודעים בני אדם כמה תועלת זכות זוכים, בזכות שמזכים את החוטאים) הוו אזלו אבתרייהו ורדפי לון כמאן דרדיף בתר חיין. (היו הולכים אחריהם ורודפים אחריהם [אחר הרשעים] כרודפים אחר חיים) ('זוה"ק' 'תרומה'). ■

'תא חזי; כל מאן דאחיד בידא דחייבא ואשתדל ביה למשבק ארחא בישא (בוא וראה; כל מי שאוחז ביד הרשע ומשתדל בו לעזוב דרך רעה) איהו אסתלק בתלת סלוקין מה דלא אסתלק הכי בר נש אחרא (הוא מתעלה בשלשה עילויים מה שלא מתעלה כך שום אדם אחר) גרים לאכפיא סטרא אחרא (גורם לכפות את הצד האחר) וגרים דאסתלק קודשא בריך הוא ביקריה (וגורם שמתעלה הקב"ה בכבודו). וגרים לקיימא כל עלמא בקיומיה לעילא ולתתא (וגורם להעמיד כל העולם בקיומו למעלה ולמטה). ועל האי בר נש כתיב: "פְּרִיְתֵי קְהָתָה אֹתוֹ הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם" ('מלאכי' ב ה) (ועל האיש הזה כתוב...). וזכי למחמי בנין לבנוי (וזוכה לראות בנים לבניו) וזכי בהאי עלמא זוכי לעלמא דאתי (וזוכה בעוה"ו וזוכה לעוה"ב) כל מארי דינין לא יכלין למידן ליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי (כל בעלי הדינים [המלאכים] לא יכולים לדון אותו בעוה"ו ובעוה"ב). עאל בתריסר תרעי ולית מאן דימחי בידיה (נכנס בשנים עשר שערות ואין מי שימחה בידו). ועל דא כתיב: "גְּבוֹר בְּאֶרֶץ קְהָתָה

מרבינו מרן בעל 'אילת השחר' שליט"א

זצוק"ל כששהה בפריו ונפל ושבר את אגן הירכים והיה מסוכן, אמר: "ברור אצלי שאצא מזה, היות ומה שאני נמצא כאן זה כולו לשם שמים!"

עד היכן חובת האחריות

אחרי פטירת רבי ישראל סלנטר זצ"ל אמרו; כי היות ובפמליא של מעלה דנים את הצדיקים שחיו באותו דור [שהם יודעים את כל הקשיים והנסיונות שבדורם] לכן עכשיו שרבי ישראל יושב ודן בשמים והוא ה' זהיר ומוזהיר מאד בעניני משא ומתן, צריך מאד לדקדק בזה.

והמגיז מקלם, שהי' נחשב כתלמיד של רבי ישראל זצ"ל והי' צדיק גדול מאד, הי' מתאר את הדברים; שאם למשל; א' הוא סנדלר ולא תיקן כ"כ טוב את הנעלים. והאיש הזה הי' עני והלך עם הנעלים האלו ככה. ועי"ז שלא תיקן אותם כ"כ טוב הוא התקרה בחורף וקיבל דלקת ריאות ומת רח"ל. עכשיו יתבעו אותו: "אתה הרגת בן אדם!" והוא יתפלא: "האם אני הרגתי בן אדם?! ויראו לי; כן. היות ואתה לא תיקנת את הנעלים טוב לכן מת אותו אדם. ואם היית מתקן יותר טוב, האישי הזה לא הי' מת. נמצא שאתה אשם והרגת בן אדם!" ככה הוא הי' מתאר.

וזה על הדרך של רבי ישראל; שכל אחד בעבודה שלו הוא צריך לעשות בשלימות; אם זה סנדלר בנעלים. ואם חייט בבגדים. וכן כל אחד באומנותו. ואם לא, אז ח"ו האישי הזה יכול למות ואתה אחראי על זה.

ופעם אחת הלכתי לשמוע את הרב דסלר זצ"ל [וזה הי' בתשעת הימים. והרבה לא זכיתי לשמוע אותו] ודיבר אז ג"כ כעין זה. והוא לא דיבר על חומר התוצאות של המעשים, רק על החלק הזה שכל אחד בעבודה שלו הוא צריך לעשות שהי' בסדר. והביא ג"כ את המשל כעין זה; שאם אתה סנדלר צריך לדפוק את המסמרים טוב. ואם אתה נגר תעשה את העבודה טוב.

וכך הוא גם בעבודת הקודש; אם ראש ישיבה אומר איזה מילה לא בסדר לבחור, עי"ז חלילה וחס יכול להיות שהבחור יצא ח"ו לרחוב וחלילה... וקשה מאד לצאת ידי חובתו. ■

שכתוב; "ונקרב בעל הפית אל האלקים אם לא שלח קדו במלאכת רעהו" (שמות' כב ז). מתי; "ונקרב בעל הפית אל האלקים". מתי יכול אדם לזכות לקרבת אלקים? "אם לא שלח קדו במלאכת רעהו". היינו; אם ידיו נקיות מגזל...

מה שאמר רבינו לנוסעים להעמיד מציבה על קברו של רבי ישראל מסלנט זצ"ל בחודש אב תשס"א; "כבוד קהל הנאספים ציבור רבנים וכל היראים ושלמים שבאו לכבוד את מקום הקבר של גאון ישראל וקדושו. מה שכל ימיו היה עוסק בזיכוי הרבים, אין כמותו בדורות האחרונים שכ"כ מסר את נפשו על זיכוי הרבים.

ובאמת כמו שבחיינו היה כל החיים שלו עוסק בזיכוי הרבים, גם במותו אחרי כ"כ הרבה שנים, כבר יותר ממאה שנה [לערך ק"כ שנה] שהוא עדין גורם זיכוי הרבים. ונקוה שגם עכשיו עי"ז יתעוררו רבים בפניות כאלה שרחוקים מאד מידישקייט, רחוקים מתורה, רחוקים מיראת שמים. הרבה אנשים בתשובה להקב"ה, בזמן שהיו כ"כ רחוקים, במדינה הזאת שהוא עכשיו נמצא הקבר שלו. במדינה שהאנשים כ"כ רחוקים מידישקייט, רוב בצבור כמעט שכחו שיש בכלל יידישקייט, התעברו בגויים גם בחיתון ובכל הדברים הגרועים. ועכשיו יש סיכוי שזה יגרום שהרבה הרבה אנשים יקרבו ליידישקייט עי"ז שיתאספו שם אנשים מזמן לזמן ויבואו לבקר. ובמשך הזמן יתרבה תורה, יתרבה יראת שמים, זה זכות גדול. וזה הכל בזכותו. שהוא באמת כל החיים שלו, עמל ועשה את כל המאמצים הכי קשים, כדי לקרב יהודים לאביהם שבשמים.

ובודאי הזכות שלו גם כעת ירבה כבוד שמים בעולם. ויתרבו לומדו תורה, יתרבו יראי שמים. והקב"ה יעזור באמת בזכות זה, לכל אלו שהשתתפו ג"כ, שהם ג"כ יוכלו להרבות תורה. ולהיות מזכי הרבים כל אחד במקומו שיזכה את הרבים. והכל יהי' הזכות של הגאון הצדיק הקדוש ר' ישראל סלנטר זכר צדיק וקדוש לברכה. הקב"ה יעזור שבזכות זה באמת יזכו כולם לזה. ונזכה בקרוב עי"ז לגאולה האמיתית בקרוב בימינו אמן.

מרגלא בפומיה דרבינו; שרבי ישראל

'להודיע שכל קויד לא יבשו' (ברכות המגילה)

'עד הנה עזרונו רחמיה ולא עזבונו חסדיך ואל תטשינו ה' אלקינו לנצח' (נשמת כל חי). ומובא בשם הגר"א לפרש; כי היות ש; 'עד הנה' היה הכל רק 'רחמיה' ו'חסדיך' ממילא יש לנו את ההעזה לבקש; 'אל תטשינו לנצח'.

וכך אנו מבקשים עכשיו: 'רחום וחנון כשם שחסת על עמך ישראל עד עתה והרבית חסדיך עלינו. כן תזכינו להאריך ימיהם ושנותיהם של רבותינו מאורי האומה עוד רבות בשנים, בבריאות שלימה ונהורא מעליא, עד כי יבוא שילה בקרוב'. 'ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים' (תפילת עמידה).

תורה שלמדתי באף..

נסתפק רבינו [בימים אלו] על הא דמבואר; שבארה של מרים במדבר היה משמש לכלל ישראל לטבילה ('שבת' לה). אם היה לזה דין מעין, או מקוה? ונפק"מ; אם צריך ארבעים סאה והנידון הוא; אם המים שיצאו מבאר מרים היו מי נס שיצר הקב"ה באבן, מים חדשים כל הזמן, או שהמים שישנם בעולם הכניסן הקב"ה לאבן ומסתבר; שאינם מים חדשים, ד"אין פל קדש פחת השמים" (קהלת' א ט). רק המים שבעולם הכניס הקב"ה לאבן. והרי יש סברא בגמ'; דכל מימות שבעולם באין מנהר פרת ('בכורות' נה) וכך גם מי הבאר של מרים באו ממקומות אחרים מתחת לקרקע לאבן כמו שבשאר מעינות. ורק האמה האחרונה האיד שנכנסו לבאר, זה היה נס שלא ראו אותם נכנסים לאבן.

ואי"ז נוגע לנידון שאומרים בשם הגר"ח; דשמן שנעשה ע"י נס, אינו ראוי למנורה. ולהנ"ל נימא; שבא ע"י נס שמן זית ממש למנורה, דדבר זה שייך במים שיש בעולם. משא"כ שמן זית אינו נמצא בעולם בלי שיוציאו מהזיתים. ובכלל, לא ברור שאמר את זה הגר"ח. והרבה ראיות, יש לא כן.]

ונקרב... אל האלקים

אמר רבינו: "ששמע מתלמיד תלמידי רבי ישראל זצ"ל שאמר [בדרך רמז] מה

בפסח השנה כולנו מסובים

במלון גולדן טאוור אסקלון

גלאט למהדרין כל השנה מסגית צמוד

8 לילות 6-14/04/2012

לא שרויה ללא קטניות

רק 7300 ש"ח לזוג

למזמינים עכשיו עד סוף חודש פברואר
שבת וחג פנסיון מלא
חול המועד חצי פנסיון

עם הרה"ג רפאל יואב עטיה שליט"א
והחזן פייטן הרב שמעון איטח
הרצאות, פעילויות, הופעות ועוד...

להזמנות: 050-4060275 יוני 057-2261008 לורה
מח' הזמנות 08-6734124 www.goldentower.co.il

תענית 40 יום רצופים

לפני שבועים ימים החליט הרב אמנון יצחק שליט"א לפנות לקהל שומעי לקחו בשבת קדש לקבל על עצמם תענית 40 יום רצופים ל-3 סיבות עיקריות: 1. לאור הסכנות הגדולות העומדות בפתח מול אויבי ישראל (כדוגמת: אסתר ומרדכי). 2. לבטל את הגשמיות ולרומם את השאיפה לרוחניות בקיום המצוות מבלי תלות בחומר. 3. לכפרת עוונות וחטאת נעורים. ועתה נוסף ענין הגזירות על הצדיקים שמתייסרים בעוונות הדור.

עד עתה יש כ-815 איש ואשה מתענים הרצון להגיע לפחות ל-1000

"מגן אם נראה נרמח בארבעים אלף בישקאל" (שופטים ה) בזכות 40,000 ימי תענית, בעזה"י שלא נצטרך מגן ורומח וה' יעזרנו ויצילנו מכל האויבים אכ"ר

כל מי שרוצה להצטרף יצלצל לשופר 03-6777779 ואו לטל' 050-6500666

'משנכנס אדר מרבלי בשמחה'

בעזרת ה' ארגון 'שופר' מזמין

את כל פעיליו וידידיו
מכל רחבי הארץ

לשמת פורים

בסיום 40 יום תענית רצופים

עם הרב אמנון יצחק שליט"א

את הערב ינעימו זמרים כשרים ביניהם:
ארי יחיאל, אהרון כהן, יצחק אבוהב, שמעון משעלי, יהודה חדד ועוד

במוצאי 'תענית אסתר'

יג' אדר 2012/מרץ/07

בשעה 20:00

באולמי 'ארמונות חן' המפוארים

'כיבוד קל' במקום כניסה חופשית

הכניסה לגברים בלבד

טיול לקברי הצדיקים

עם הרב אמנון יצחק שליט"א

ביום שלישי י"ט אדר 13/03/12

מירון - קבר רשב"י

עבריה - רמב"ם, ר' מאיר בעל הנס

14:00 ארוחת צהרים - במלון 'המצודה' בעבריה

15:15 תפילת מנחה

15:30 הרצאת הרב אמנון יצחק שליט"א

יציאה מנקודות האיסוף בשעה 7:30 בדיוק

בני ברק - רח' מתתיהו 10

ירושלים - 'בניני האומה'

הישיבה בהפרדה מלאה!

ההרשמה ב'שופר' רח' מתתיהו 10 בני ברק

בין השעות 09:00-15:30

03-6777779

בית כנסת מוסיף יואל 25 יום ראשון ג' אדר 26/02/12

כניסה חינם

פתיחת שערים ב-20:00 תחילת התוכנית ב-21:00

ירושלים

מתנ"ס אידית שדרות העצמאות יום שני ד' אדר 27/02/12

כניסה 10 שקל

פתיחת שערים ב-20:00 תחילת התוכנית ב-20:30

קרית גת

אולמי שנהב אירועים ויצמן 7 יום שלישי ה' אדר 28/02/12

כניסה 10 שקל

פתיחת שערים ב-20:00 תחילת התוכנית ב-20:30

גדרה

'קופת העם' מהפכה עולמית

"ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת וענו כל העם אמן"
'קופת העם' הינה חזון של הרב אמנון יצחק שליט"א שקבל את ברכת הגאון הרב אהרן לייב שטיינמן שליט"א בהארת פנים גדולה כדי לחלץ את האברכים הנדכאים מתחת עול הפרנסה והצמצומים והגזירות של הממשלה כנגד לומדי התורה ולתת להם תמיכה מקופה זו ואשר ילמדו את בעלי התשובה תורה בכל רחבי הארץ ובישיבה שתוקם בסייעתא דשמיא כרצון הגאון גדול הדור מרן הרב שטיינמן שליט"א.

'קופת העם' תאיר את פניהם של משפחות האברכים בסיוע נצרך וחשוב זה ותאיר באור החכמה את עולמם של בעלי התשובה המשוועים לאורה של התורה.

'קופת העם' הינה קופת הזכויות הגדולה ביותר בעם ישראל בעת הזו וחובה על כלנו לא לעמוד מנגד ולסייע בכל מה שאפשר באופן קבוע ושוטף ואף בתרומות חד פעמיות.

'קופת העם' תעניק לתורמיה את הדרגה של 'תמכין דאורייתא' בתרומתם ותגן בעדם מכל רע ושיזכו שמדה כנגד מדה יזכו שבניהם לא יסורו מדרך התורה וילכו בה תדיר בבריאות שלמה ואיתנה.

זכרו: כל סכום של תרומה ל'קופת העם' הופך אתכם לשותפים במפעל העולמי הגדול של חיבור עולם התורה ועולם התשובה, בברכות הרה"ג הרב שטיינמן שליט"א והרב אמנון יצחק שליט"א שיחולו עליכם תמיד אמן.

כל התורמים מעל סכום של \$1000 יזכו לברכת הרב אמנון יצחק שליט"א אישית בטלפון. ורשימת התורמים הקבועים תועבר למרן הרב שטיינמן שליט"א לברכה אישית.

ניתן לתרום בטלפון; 050-6500666 / 03-6777779

או באתר; www.shofar.tv / www.shofar.net

אברכים המעוניינים ללמד בעלי תשובה ישלחו את פרטיהם המלאים

בפקס 03-6740578 או לת.ד 2711 בני ברק:

שם: _____ משפחה: _____ כתובת מלאה: _____

טל': _____ פלפ': _____ אימייל: _____ מס' נפשות: _____

מס' שנים בכלל: _____ שעות נוחות ללמד: _____ וכמה ימים בשבוע? _____

המלצה: _____